

Rullesten med støttepædagog

Skrevet af: Peter H. Larsen

Oprettet 24/10/2010 - 19:25

Der er sikre efterretninger om, at Rolling Stones-trommeslageren Charlie Watts brugte fredagen i København på at høre Jan Kaspersen i Jazz Cup og bagefter at undersøge stedets udbud af cd'er med Gus Johnson, Count Basies trommeslager i begyndelsen af 50'erne. Set med jazzøjne er denne celebrity altså umiddelbart en 'flink fyr'. Men det er også præcist så langt, man kan strække sig. Man skal nemlig være betydeligt mere end en flink fyr, hvis man skal honorere de krav, der stilles til en moderne big band-trommeslager, og ingen af de krav honorerede Watts, da han lørdag aften dukkede op i DR's koncerthus som gæst med DR Big band. Og lad os bare få det overstået: Han afslørede en så grundlæggende mangel på autoritet i sit spil, at han næppe ville have kunnet passere gennem nogle af de amatør-auditions, der så ofte finder sted i samme DR-hus. Derfor var han omgivet af to støttepædagoger, dels hans egen engelske tentets bassist, Dave Green - en glimrende musiker med et klippefast beat - dels DR Big Bands faste trommeslager, Søren Frost, der måtte spille alle de accentueringer og *fills*, som Watts missede. Frost besidder al den magtfuldhed og fornemmelse for de enkelte titlers egenart, som Watts mangler, og selv om Frost nu kan prale ved sit næste middagsselskab med, at han forleden sad og spillede side om side med Charlie Watts, så bør det være Watts, der tager hjem til London og praler med, at han nu har mødt Søren Frost.

Musikken er puls

Også i et Gerry Mulligan-inspireret kvartetnummer afslørede Watts - med *brushes* - så stor ubehjælpssomhed i de afsluttende chase-kor, at det skreg til himlen (hørt i foyer'en fra Alex Riel: »Det må være alderen. Husk på, han er kun et år yngre end mig!«), og det var kun i to satser fra Watts' egen hyldest til Elvin Jones, »Elvin Suite«, at man fornemmede, at kraften i musikken udgik fra ham - omend han her snarere lød som Gene Krupa end som Jones.

Aftenen blev dermed udelt DR Big Bands engelske femtromptetist Gerard Presencers. Han havde både knyttet forbindelsen til Watts (hvis engelske gruppe han spiller i) og samlet repertoire, ligesom han dirigerede orkestret og tog rigeligt for sig af solomulighederne. Med sin enorme energi og lyst til mange genrer er Presencer både en blæksprutte og en kamæleon, der - især når han skriver - kan gemme sig bag en del ideer, andre har gennemtygget. Derimod synes jeg, han som solist viste bedre takter - og færre ottendedele - end før. Måden, han bredte temaet ud i Coots' »You Go To My Head«, var brilliant.

Hastigt tilbage til det lille format og til fredag aften i Jazzhouse, hvor pianist Søren Kjærgaard holdt en ny cd over dåben med sin amerikanske trio, bassisten Bent Street og trommeslageren Andrew Cyrille. Anmelderen nåede kun andet sæt, men dette - samt cd'en, naturligvis - var med til at forstærke det indtryk, at lige netop med denne konstellation har Kjærgaard nået et niveau og en

perfekt ramme for sin musikalske søgen, der gør, at vi nu kan løfte ham fra det talentfulde og ind i den eksklusive verden af moderne danske jazzmusikere, som har fundet et sprog, der er helt deres eget, og som føles som et vellykket resultat af længere tids intens og målrettet søgen. At han på denne måde nu kan anses for at være 'etableret' betyder dog ikke, at Kjærgaards søgen nu er slut, tværtimod. Det søgende, minimalistiske og ofte næsten drømmende henkastede er nu simpelthen hans adelsmærke.

Open Opus hedder det nye projekt, og det er en titel, der giver mening, for Kjærgaard formår at formulere sig sådan, at han næsten bogstaveligt inviterer os til at digte med på musikken. Den zen-agtige ro, brugen af pausen og af det antydningssvige, 'ikke-færdigspillede' i fraserne giver os ikke bare åndehuller, men også muligheder for selv at fortsætte lydpoesien. Kjærgaard ville næppe være nået så langt med denne poetik, hvis ikke det havde været for hans to amerikanske medspillende. Ben Streets sikre valg af toner - og ikke for mange - kommer til at udgøre en sikker krumtap, hvorom Kjærgaard og Cyrille kredser, sidstnævnte med en sublim klangførmelse. Puls eller ikke puls føles ikke interessant. Musikken er puls.

Charlie Watts & DR Big Band, DR Koncerthuset, lørdag Søren Kjærgaard Trio, Jazzhouse, fredag. 'Open Opus' (ILK)

Kilde: <http://www.information.dk/248612>